

„Anebo možná plže, mlže, hlavonožce, ramenonožce, ostnokožce,“ doplnil kamaráda Jonáš.

„Výborně,“ pochvaloval si strýc Aleš bystrost dětí.

V učenlivém rozhovoru cesta rychle uběhla a strýčkovo auto brzy uhánělo podél Berounky.

„Já už vidím skály!“ vykřikl Pěta a zakrátko odbočili na malé parkoviště.

Byl krásný letní den. Na modrém nebi plulo několik lehoučkových bílých obláčků. Zato na březích řeky se tajemně zvedala našedlá skaliska. Jaké zkameněliny děti asi najdou? Kolik jich bude? A kdo objeví nejvzácnější kousek?

To zatím ještě nikdo nevěděl.

První nálezy, ale i jedno záhadné zmizení

Zatímco strýček nespíchal, kamarádi se dychtivě rozprchli nalevo i napravo. Každý zvlášť vyšplhal na skalnatou planinu pokrytou drobnými úlomky. Tu a tam se ozvalo *je* nebo *jupí*. A peruánský naháč pobíhal mezi dětmi, jako by se nemohl rozhodnout, ke komu se přidá.

I Valentýnka sebrala několik vyrýhovaných kamenů. Tohle už není žádná hra, říkala si v duchu. Tohle je skutečné dobrodružství. Vždyť my hledáme skutečné otisky pradávných živočichů. Ti tvorečkové sice už nežijí, jenže kdysi dávno tu byli! Ach, kdybych tak našla nejvzácnějšího trilobita, přála si holčička.

Netrvalo dlouho a děti se s nalezenými poklady vrátily ke strýci.

„No vida,“ prohlížel si strýček jednotlivé zkameněliny. „Máme tu trilobita, plže i jednoho hlavonožce.“

„Který kousek je nejvzácnější?“ zeptala se Valentýnka.

„Těžko říct,“ usoudil strýc Aleš, „všechny jsou pěkné.“

Ale v tu chvíli se Zuzka zadívala na skalnatou planinu a náhle vyplašeně vyhrkla: „Kde je Hugo?“

A opravdu. V zápalu pátrání děti na psa docela zapomněly a naháč mezitím někam zmizel.

„Hugo! Hugo!“ volali kamarádi do všech stran, ovšem marně.

Nic se nepohnulo, nic se neozvalo, až z toho ticha bylo úzko.

„Kam mohl zmizet?“ nechápala Valentýnka.

„Určitě zaběhl do nějaké chodby dole v jeskyni,“ domníval se Jonáš.

„Proto mám s sebou baterku a provázek,“ zazubil se spokojeně Pěťa.

„Zkuste se tam podívat, já zatím sejdu k autu, kdyby Hugo odněkud přiběhl,“ rozhodl strýc Aleš.

Ach, to bylo napínavé! Děti obcházely skálu, až objevily vchod. Pěťova baterka ozářila úzkou chodbičku. Jonáš přivázal konec provázku k ostrému kamennému výčnělku a parta se vydala dovnitř.

Chodba se nejdřív tajemně klikatila, až se znenadání rozšířila do jakési místnosti s vysokým stropem.

„To je bomba,“ žasl Pěťa. „Tady by se dalo bydlet.“

„Jenže my hledáme Huga,“ připomněla Zuzka.

A Valentýnka zavolala: „Hugo! Hugo!“

Ale opět se rozhostilo tísnivé ticho.

Teď už Valentýnce nezáleželo na nejvzácnější úlovku. Klidně by ho dopřála komukoliv z kamarádů, jen kdyby se její naháček odněkud přiřítíl.

„Musíme dál,“ pobízel Jonáš a Pěťa osvětlil další otvor.

Ovšem tentokrát se ta chodbička postupně zužovala a snižovala, až se skrz nedalo projít. Jonášův kompas ukázal, že chodba míří na západ, jenže to ničemu nepomohlo.

„Co když můj naháček někde vepředu uvízl? Co když se mu něco stalo?“ strachovala se Valentýnku a znovu srdceryvně zavolala: „Hugo! Hugo!“

Odpověděla jí pouze ozvěna.

„Neboj se,“ chlácholila Zuzka kamarádku. „Třeba už přiběhl ke strýčkovi.“

Děti vyšly ze skály.

Ale strýc Aleš stál u auta pořád sám.

„Nepřišel?“ zavolala vyděšeně Valentýnka.

Vtom se odkudsi seshora ozvaly zvuky. Takové křapavé zvuky, jako když se běží po kamíncích.

Kamarádi zvedli hlavy, a co spatřili? Pan Hugo se tam nahoře právě zjevil v celé své kráse. Dozajista se protáhl tou úzkou chodbičkou, kam se děti nedostaly. A nejen to. Naháč si dokonce přinesl kámen! Držel ho v tlamě a vítězně shlížel na překvapenou partičku.

„Hugouši!“ zajásala Valentýnka. „Cos to našel? Nemáš snad fosilii? Honem pojď k nám!“

